

Girl of Nightmares

KENDARE BLAKE

GIRL OF
NIGHTMARES

Manteau

Oorspronkelijke titel: *Girl of Nightmares*

Text Copyright © 2012 by Kendare Blake

Published by arrangement with Tom Doherty Associates, LLC. All rights reserved.

© 2014 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,

Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Sandra C. Hessels

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Linda Huijben

Foto omslag: © Nekro 2014

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2955 9

D/2014/0034/257

NUR 285

1

Volgens mij heb ik ooit een meisje gedood dat heel erg op haar lijkt.

Ja, ze heette Emily Danagger. Ze is als jonge tiener vermoord door een aannemer die bezig was in het huis van haar ouders. Haar lichaam was ingemetseld in een muurtje op zolder dat vervolgens was gestuukt.

Ik knipper en mompel een of ander vaag antwoord op weet ik welke vraag dit meisje naast me zojuist stelde. Emily's jukbeenderen waren hoger. En deze neus is anders. Maar de vorm van het gezicht lijkt sprekend. Het is net alsof ik staar naar het meisje dat ik achtervolgde naar die logeerkamer op zolder. Het kostte me bijna een uur, hakkend met mijn athame in de ene muur na de andere terwijl zij eruit tevoorschijn sijpelde in een poging stilletjes achter me op te duiken.

'Ik hou wel van enge films vol monsters', zegt het meisje naast me. Ik ben haar naam kwijt. 'Jigsaw en Jason zijn zeker weten mijn favoriete monsters. En de jouwe?'

'Ik heb het niet zo op monsterfilms', antwoord ik, en ik zeg maar niet dat noch Jigsaw noch Jason technisch gezien een monster is. 'Ik hou meer van explosies en special effects.'

Cait Hecht. Zo heet ze. Ze is een van de andere derdejaars hier op Winston Churchill. Haar ogen zijn lichtbruin, eigenlijk net te groot voor haar gezicht, maar wel knap. Ik heb geen idee welke kleur Emily Danaggers ogen waren. Toen ik haar ontmoette, was al het bloed al uit haar irissen verdwenen. Haar gezicht kan ik me wel herinneren. Ze was lijkleek, maar niet blind, en kwam tevoorschijn uit het vervaagde behang met bloemetjesmotief. Nu lijkt het een stompzinnige bezigheid, maar destijds was het een zeer intensief spelletje ezeltje-prik met een dood meisje; ik was kletsnat van het zweet. Al is dat lang geleden, toen ik een stuk jonger was en sneller van mijn stuk gebracht. Het zou nog jaren duren voor ik het moest opnemen tegen geesten met echte kracht – geesten als Anna Korlov, het meisje dat mijn ruggengraat zó uit mijn lijf had kunnen rukken wanneer ze maar wilde, maar dat uiteindelijk mijn leven zou redden. Ik zit aan een tafeltje in de hoek van een cafetaria aan Bay Street. Carmel zit tegenover me met twee van haar vrienden, Jo en Chad, die volgens mij al een stelletje vormen sinds het laatste jaar van de basisschool. Gadver. Naast mij zit Cait Hecht, zogenaamd mijn date. We zijn net naar de film geweest. Ik heb geen idee waar die over ging, maar volgens mij zaten er reusachtige honden in. Ze praat tegen me met drukke handgebaren, opgetrokken wenkbrauwen en een gebit dat kaarsrecht staat dankzij de beugel die ze haar hele jeugd heeft gehad. Ze probeert mijn aandacht erbij te houden. Maar ik denk alleen maar hoezeer ze op Emily Danagger lijkt. Al is ze een stuk minder interessant. ‘En’, zegt ze dan wat ongemakkelijk, ‘is de koffie lekker?’ ‘Gaat wel’, zeg ik. Ik probeer te glimlachen. Dit is tenslotte niet haar schuld. Carmel is degene die me heeft overgehaald

mee te doen aan dit toneelstukje, en ik was zo snugger om ja te zeggen in de hoop dat ze me dan weer met rust zou laten. Ik voel me rot dat ik Cait's tijd zo verspil. En nog rotter dat ik haar ondertussen vergelijk met een vermoord meisje dat ik vier jaar geleden gedood heb.

Het gesprek valt weer stil. Ik neem een grote slok van de koffie, die echt heel erg lekker is. Met een hele hoop suiker, slagroom en een vleugje hazelnoot. Op dat moment geeft Carmel me onder tafel een schop tegen mijn scheenbeen en de koffie druipt bijna langs mijn kin. Als ik opkijk, kletst ze nog steeds met Jo en Chad, maar ze deed het heus wel expres. Ik gedraag me niet zoals het hoort op een afspraakje. Vlak onder haar linkeroog zie ik een spiertje dat begint te trillen.

Eventjes overweeg ik om mee te doen uit beleefdheid. Maar ik wil dit niet aanmoedigen of Cait de verkeerde indruk geven. Het is mij toch al een raadsel waarom ze met me uit wilde. Na wat er vorig jaar met Mike, Will en Chase is gebeurd – Mike die werd vermoord door Anna, Will en Chase die zijn aangevreten door de geest die mijn vader heeft gedood – ben ik de verschoppeling van Winston Churchill geworden. Niet dat ze mij ooit in verband brachten met de moorden, maar iedereen vermoedt het. Ze weten dat die gasten een hekel aan me hadden, en dat ze allemaal dood zijn.

Er zijn zelfs hele theorieën ontstaan over wat er gebeurd kan zijn. De vreemdste en meest bizarre geruchten deden de ronde. Ze werden steeds uitgebreider en steeds belachelijker tot ze echt uit de hand liepen en uiteindelijk weer verstomden. Het had met drugs te maken, fluisterden de mensen. Nee, nee, ze waren lid van een geheime seksclub

en Cas voorzag hen van amfetamines zodat ze beter konden presteren. Cas is een soort drugspooier. Ja, ja.

Mensen lopen langs me in de gangen en ontwijken mijn blik. Ze fluisteren achter mijn rug om. Soms vraag ik me af of het wel zo'n slim idee was mijn school af te maken hier in Thunder Bay. Ik kan het niet uitstaan dat al die idioten zulke uiterst bizarre en achterlijke theorieën bedenken, maar dat geen van hen het nog gehad heeft over het spookverhaal dat iedereen kent. Niemand heeft *Anna Dressed in Blood* genoemd, de geest in de jurk van bloed. Dat zou op z'n minst nog een gerucht zijn dat enige geloofwaardigheid verdient.

Op sommige dagen sta ik op het punt tegen mijn moeder te zeggen dat ze al onze spullen moet inpakken en een ander huis voor ons moet zoeken in een stad waar ik gewoon weer kan jagen op ontelbaar veel moorddadige doden. We zouden maanden geleden al vertrokken zijn, maar dankzij Thomas en Carmel is dat niet doorgedaan. Ik heb m'n best gedaan me ertegen te verzetten, maar toch ben ik gaan rekenen op de steun van Thomas Sabin en Carmel Jones. Best vreemd als je bedenkt dat het meisje tegenover me aan tafel, dat me nu zo vernietigend aankijkt, aanvankelijk niet meer was dan een bron van informatie. Een manier om deze stad te leren kennen. Het is ook raar dat ik Thomas, mijn beste vriend, ooit zag als een irritant, gedachtelezend blok aan mijn been. Carmel geeft me weer een por onder de tafel en ik werp een blik op de klok. Er zijn nog geen vijf minuten verstreken sinds de vorige keer dat ik keek. Volgens mij is hij stuk. Als ik Caits vingers tegen mijn pols aan voel, trek ik mijn hand weg en neem een slok koffie. Ik merk heus wel dat ze meteen gegeneerd en ongemakkelijk verschuift op haar stoel.

Opeens zegt Carmel vrij hard: 'Ik geloof niet dat Cas al

naar universiteiten heeft gekeken, of wel?’ Dit keer schopt ze me een stuk harder. Waar heeft ze het over? Ik zit pas in het derde jaar, waarom zou ik me druk maken over de universiteit? Maar goed, Carmel had haar toekomst waarschijnlijk vlak na de kleuterschool al helemaal uitgestippeld.

‘Ik overweeg St. Lawrence’, zegt Cait als ik verder niet reageer. ‘Maar mijn vader beweert dat St. Clair misschien beter is. Al weet ik niet goed wat hij bedoelt met “beter”.’ ‘Mmm’, zeg ik. Carmel staart me nu aan alsof ik ze niet allemaal op een rijtje heb. Ik moet er bijna om lachen. Ze bedoelt het goed, maar ik heb deze mensen gewoon totaal niets te melden. Was Thomas er maar bij. Als de mobiele telefoon in mijn zak op dat moment begint te trillen, spring ik iets te snel op van tafel. Ze zullen het over mij hebben zodra ik de deur uit ben en zich afvragen wat mijn probleem precies is, en dan zal Carmel vast zeggen dat ik gewoon wat zenuwachtig ben. Mij best.

Het is Thomas die belt.

‘Hé’, zeg ik. ‘Ben je mijn gedachten weer aan het lezen, of is dit een opvallend goede timing?’

‘Is het zo erg?’

‘Niet veel erger dan ik had verwacht. Wat is er aan de hand?’ Ik kan bijna voelen hoe hij aan de andere kant van de lijn zijn schouders ophaalt. ‘Niks. Ik dacht gewoon dat je misschien een excuus nodig had om ’m te smeren. Ik heb de auto vanmiddag opgehaald bij de garage. Waarschijnlijk redt hij het nu wel om ons naar Grand Marais te brengen.’

Het ligt op het puntje van mijn tong om te vragen wat hij bedoelt met ‘waarschijnlijk’. Maar dan gaat de deur van de cafetaria open en Carmel komt naar buiten.

‘O, shit’, mompel ik.

‘Wat?’

‘Carmel komt eraan.’

Ze komt vlak voor me staan met haar armen over elkaar geslagen. Thomas’ stemmetje klinkt schrill, hij wil weten wat er allemaal gebeurt, of hij nou langs mijn huis moet komen om me op te halen of niet. Voor Carmel iets kan zeggen, houd ik mijn mobieltje weer tegen mijn oor en zeg ja.

Carmel verzint een excuus voor ons allebei. Zodra we eenmaal in haar Audi zitten en door de straten van Thunder Bay rijden, lukt het haar wel veertig seconden lang om me dood te zwijgen. De straatlantaarns flikkeren toevallig net vlak voor onze auto aan; het lijkt wel een magische escorte. De straten zijn nat en hier en daar knerpt het laatste beetje ijs dat nog langs de berm ligt onder onze banden. Over twee weken begint de zomervakantie, maar dat lijkt de stad niet te beseffen. Het is al eind mei en toch daalt de temperatuur ’s nachts nog tot beneden het vriespunt. De enige aanwijzing dat de winter erop zit is de storm: gierend en voortgestuwd door de wind raast hij uit over het meer en keert weer terug om de rest van de winterse smurrie weg te blazen. Ik was niet voorbereid op zo veel maanden bittere kou, die de stad als een ijzeren vuist in zijn greep houdt.

‘Waarom ben je in godsnaam meegegaan’, vraagt Carmel, ‘als je je toch alleen maar zo zou gedragen? Cait voelde zich echt heel erg opgelaten.’

‘Dat heeft ze dan aan ons allebei te danken. Ik had hier sowieso geen zin in. Jij hebt haar die ijdele hoop gegeven.’

‘Ze vindt je al leuk sinds de scheikundelessen van afgelopen semester’, zegt Carmel met een kwade blik.

‘Dan had je haar moeten vertellen dat ik een ontzettende hork ben, een ongelooflijk lompe klootzak.’

‘Ach, dat heeft ze nu helemaal zelf kunnen ervaren. Je hebt nauwelijks vijf woorden tegen iemand gezegd.’ Er ligt een teleurgestelde blik in haar ogen die heel dicht naar walging neigt. Maar dan verzacht die blik en veegt ze haar blonde haar van haar schouder naar achteren. ‘Het leek me gewoon leuk als je ook eens wat nieuwe mensen leerde kennen.’

‘Ik leer genoeg nieuwe mensen kennen.’

‘Ik bedoel mensen die nog leven.’

Ik staar strak voor me uit. Misschien was die opmerking bedoeld als een steek onder water naar Anna. Misschien ook niet. Maar het maakt me kwaad. Carmel wil dat ik er niet meer aan denk. Dat ik vergeet dat Anna onze levens gered heeft door zichzelf op te offeren en de Obeah-man mee de hel in te sleuren. Carmel, Thomas en ik hebben nog geprobeerd te ontdekken wat er na die nacht met haar is gebeurd, maar zonder veel succes. Volgens mij vindt Carmel het hoog tijd dat ik ophoud met zoeken en haar laat gaan. Maar dat weiger ik. Misschien heeft ze wel gelijk, maar dat kan me niks schelen.

‘Jij had niet hoeven vertrekken, hoor’, zeg ik. ‘Ik had Thomas ook kunnen vragen me hier op te pikken. Of ik had kunnen lopen.’

Carmel kauwt op haar lip. Ze is het gewend haar zin te krijgen. We zijn nu het grootste deel van dit schooljaar bevriend, en toch trekt ze zo’n gezicht met grote, vragende ogen als ik niet gewoon doe wat ze wil. Gek genoeg is het ergens nog vertederend ook.

‘Het is koud buiten. En het was toch saai.’ Ze zit er onverstoorde bij in haar lichtbruine jack met rode wanten aan.

De rode sjaal zit netjes om haar hals geknoopt, ook al zijn we vrij gehaast vertrokken. 'Ik wilde Cait gewoon een plezier doen. Ik heb het afspraakje geregeld. Wij kunnen er ook niks aan doen dat ze jou niet heeft weten te bekoren met haar charmes.'

'Ze heeft een mooi gebit', merk ik op. Carmel grijnst.

'Misschien was ook het wel een slecht idee. Zoiets moet je niet forceren, toch?' zegt ze en ik doe net alsof ik haar hoopvolle blik niet zie, alsof ik dit gesprek gaande moet houden of zo. Het gaat toch nergens over.

Zodra we bij mijn huis aankomen, zien we Thomas' rammelbak van een Ford Tempo al op de oprit staan. Ik zie zijn silhouet door het raam van de kamer, waar hij met mijn moeder staat te praten. Carmel zet haar auto er vlak achter. Ik had verwacht dat ze me er op de stoep al uit zou gooien. 'We nemen mijn auto wel. Ik ga met jullie mee', zegt ze en stapt uit. Ik ga er niet tegenin. Ik heb mijn best gedaan, maar Carmel en Thomas hebben zich bij me aangesloten. Na wat er met Anna en de Obeah-man gebeurd is, was hen buitensluiten niet echt een optie meer.

Als we binnenkomen, treffen we Thomas als een verkreukt hoopje aan op de bank. Hij komt overeind zodra hij Carmel ziet en zijn ogen nemen haar zoals gebruikelijk helemaal in zich op voor hij zijn bril recht zet en weer normaal doet. Mijn moeder zit op haar gemak in de stoel en straalt haar moederlijkheid uit met haar omslagtrui om zich heen. Ik heb geen idee hoe mensen aan die ideeën komen dat heksen allemaal dikke eyeliner op hebben en rondhuppelen in fluwelen capes. Ze glimlacht naar ons en vraagt heel tactvol hoe de film was, niet hoe de date ging.

Ik haal mijn schouders op. 'Ik kon 'm niet zo goed volgen', zeg ik.

Ze zucht. 'Thomas vertelde me net dat jullie naar Grand Marais willen.'

'Ach ja, of we dat nou vanavond doen of nog langer uitstellen...' zeg ik. Ik kijk naar Thomas. 'Carmel gaat ook mee, dus we kunnen haar auto nemen.'

'O, fijn', zegt hij. 'Als we de mijne nemen, stranden we vast ergens langs de weg voor we de grens ook maar bereikt hebben.'

Het valt eventjes onaangenaam stil terwijl we wachten tot mijn moeder de kamer verlaat. Ze is heus geen onwetende toeschouwer, maar ik doe mijn best haar niet te overladen met details. Nadat ik er afgelopen herfst bijna was geweest kent haar kastanjebruine kapsel meer witte haren dan ooit. Uiteindelijk staat ze op en drukt me drie kleine, maar stinkende, fluwelen buideltjes in de hand. Ik weet al wat het zijn zonder dat ik ernaar kijk. Verse kruidenmengsels die horen bij haar beschermingsspreuk, voor alle drie één. Ze raakt mijn voorhoofd aan met een vingertopje.

'Let goed op hen', fluistert ze. 'En pas goed op jezelf.' Ze wendt zich weer tot Thomas. 'Dan ga ik nu maar weer aan het werk om meer kaarsen te maken voor in de antiekwinkel van je grootvader.'

'De voorspoedkaarsen verkopen sneller dan we ze kunnen leveren.' Hij grijnst.

'En ze zijn nog wel zo eenvoudig. Citroen en basilicum, met een kern van magnetiet. Ik zal dinsdag een nieuwe lading brengen.' Ze loopt de trap op naar de kamer die ze gebruikt voor de bereiding van haar esoterische koopwaar. Het ligt er vol met grote blokken kaarsvet, flesjes met olie en stoffige potjes vol kruiden. Ik heb wel eens gehoord dat andere moeders een aparte naaikamer hebben. Dat lijkt me echt raar.

‘Ik zal je helpen de kaarsen in te pakken als ik terug ben’, zeg ik terwijl ze naar boven gaat. Ik wou dat ze een nieuwe kat nam. Er zit een katvormig gat in ons leven dat Tybalt vroeger vulde, en het zweeft achter haar aan naar boven. Aan de andere kant is het pas zes maanden geleden dat hij doodging. Misschien is het nog te vroeg.

‘Zijn we er klaar voor?’ vraagt Thomas. Hij heeft een canvas messengertas over zijn schouder hangen. Elk snippertje informatie dat we over een specifieke geest of een bepaalde klus weten op te graven stopt hij in die tas. Ik moet er niet aan denken hoe vlug hij op de brandstapel gezet zou worden als iemand die tas ooit in handen krijgt. Zonder naar de inhoud te kijken steekt hij zijn hand erin en hij gebruikt die griezelige helderziendheid van hem om keer op keer precies te vinden wat hij zoekt, net als dat meisje in *Poltergeist*.

‘Grand Marais’, mompelt Carmel als hij haar de papieren overhandigt. Het is voornamelijk een brief, afkomstig van een psychologieprofessor aan de Rosebridge Graduate School, een van mijn vaders oude vrienden die vroeger, voordat hij zich settelde om studenten te onderwijzen, zijn eigen geest verruimde door deel te nemen aan de trance-cirkels die mijn ouders begin jaren tachtig organiseerden. In de brief heeft hij het over een geest in Grand Marais, Minnesota, die volgens de geruchten in een verlaten schuur huist. De afgelopen zestig jaar zijn er zes doden gevallen op dat terrein, waarvan in elk geval drie onder verdachte omstandigheden.

Wat zou het, zes doden. Met dergelijke aantallen komt een geest normaal gesproken niet erg hoog op mijn todolijst te staan. Maar nu ik vastzit in Thunder Bay kan ik hooguit enkele *roadtrips* per jaar maken en moet ik het doen met plekken waar ik in een weekend kan komen.

‘Dus het moordt door ongelukken te veroorzaken?’ vraagt Carmel als ze de brief bestudeert. De meeste slachtoffers rond de schuur lijken per ongeluk te zijn omgekomen. Een boer sleutelde aan zijn tractor toen het ding van de stenen gleed en hem verpletterde. Vier jaar later struikelde zijn vrouw en viel voorover op de tanden van een hooivork. ‘Hoe weten we dat het niet gewoon ongelukken zijn? Grand Marais is een lange rit voor niets.’

Carmel noemt de geesten altijd ‘het’. Nooit ‘hij’ of ‘zij’, en zelden bij hun naam.

‘Hebben we wat beters te doen dan?’ vraag ik. Ik voel de athame bewegen in mijn rugzak. De wetenschap dat hij daar zit, weggestopt in de leren koker, scherp als een scheermesje zonder dat ik hem ooit hoeft te slijpen, bezorgt me een onaangenaam gevoel. Ik zou bijna willen dat ik nog in de cafetaria zat, bij mijn date.

Sinds de confrontatie met de Obeah-man, toen ik ontdekte dat het mes al die tijd al met hem verbonden was, heb ik... Ik weet het niet. Het is niet zo dat ik er bang voor ben. Het voelt nog steeds als mijn mes. En Gideon verzekerde me dat de band tussen de athame en de Obeah-man echt was verbroken, en dat de geesten die ik nu dood niet langer naar hem toe gaan, hem niet langer voeden en sterker maken. Ze verdwijnen nu naar de plek waar ze horen. En als iemand dat kan weten, dan is het Gideon wel, helemaal in Londen, in zijn kamer vol met stoffige oude boeken. Hij stond mijn vader al vanaf het begin bij. Maar toen ik toch graag een second opinion wilde, ging ik met Thomas mee naar de antiekwinkel waar zijn grootvader, Morfran, een preek afstak en uitlegde dat energie zich op bepaalde astrale vlakken bevindt en dat de Obeah-man en de athame niet langer op

hetzelfde astrale vlak bestaan. Wat dat ook mag betekenen. Dus nee, ik ben er niet bang voor. Maar soms lijkt het alsof ik de macht van het mes voel en het me een duwtje geeft. Het is toch wel iets meer dan een levenloos voorwerp, en af en toe vraag ik me af wat het van me wil.

‘Maar dan nog’, gaat Carmel verder. ‘Zelfs al is het een geest, dan doodt hij toch maar eens in de zoveel jaar? Wat als hij ons niet wil vermoorden?’

‘Nou,’ begint Thomas schaapachtig, ‘na de laatste keer dat we voor niets zijn gegaan, ben ik hieraan begonnen.’ Hij steekt een hand in de zak van zijn legerjasje uit de restantenwinkel en haalt er een lichtkleurige, cirkelvormige steen uit tevoorschijn. Hij is plat en ongeveer tweeënhalve centimeter dik. Net een grote, dikke munt. In één kant staat een symbool gekerfd dat lijkt op een zelf ontworpen Keltische knoop.

‘Een runenstein’, zeg ik.

‘Hij is mooi’, zegt Carmel en Thomas geeft hem aan haar. Hij is echt prachtig gemaakt. De gravure is uiterst precies en hij heeft de steen gepolijst zodat hij wit glanst.

‘Het is een lokmiddel.’

Carmel geeft hem door aan mij. Een runenstein die hen tevoorschijn lokt, als een soort kattenkruid, maar dan voor geesten. Heel slim – als het werkt. Ik draai de steen om in mijn hand. Hij voelt koud aan en weegt ongeveer zo veel als een kippenei.

‘Dus’, zegt Thomas die de runenstein weer aanpakt en wegstopt. ‘Wil je dit proberen?’

Ik kijk hen allebei aan en knik.

‘Laten we dan maar gaan.’

De rit naar Grand Marais, Minnesota, is lang en saai in het donker. De koplampen werpen hun licht op de grote takken van dennenbomen die even vlug weer uit zicht verdwijnen, en als ik nog langer naar de strepen op de weg blijf kijken word ik misselijk. Het grootste deel van de rit probeer ik op de achterbank wat te slapen, of in elk geval te doen alsof. Soms luister ik naar hun gesprek, soms sluit ik me er juist voor af. Als ze fluisteren weet ik dat ze het over Anna hebben, al laten ze haar naam nooit vallen. Ik hoor Carmel zeggen dat het hopeloos is, dat we er nooit achter zullen komen waar ze naartoe is gegaan, en dat we misschien ook niet eens moeten proberen om dat te achterhalen. Thomas gaat er nauwelijks tegenin, maar dat doet hij bij Carmel nooit. Een tijd geleden maakte ik me kwaad om dit soort praatjes. Nu is het doodgewoon.

‘Hier afslaan’, zegt Thomas. ‘Volgens mij is dat de weg ernaartoe.’

Ik strek mijn nek uit om over de voorstoel heen te kunnen kijken wanneer Carmel de Audi over een weg probeert te sturen die nog het meest wegheeft van een modderig spoor met de diepe voren van een terreinwagen. Onze auto heeft vierwielaandrijving, maar de kans dat we vast komen te zitten is nog steeds erg groot. Het heeft hier volgens mij kort geleden nog flink geregend, want het pad ligt vol plassen. Net als ik Carmel wil zeggen dat ze het maar moet laten voor wat het is en moet zien om te keren, zien we iets zwarts opdoemen in het licht van de koplampen.

We komen slippend tot stilstand. ‘Is dat het?’ vraagt Carmel. ‘Het’ is een gigantische zwarte schuur aan de rand van een dorre akker waaruit hier en daar dode plantenstengels omhoogsteken als de laatste haren op een verder kaal hoofd.

Het huis dat erbij gehoord moet hebben is lang geleden al gesloopt, samen met andere bijgebouwen. De schuur is het enige dat nog overeind staat, donker en eenzaam, wachtend op ons. Het grenst aan een bos met zwijgende bomen.

‘Het voldoet aan de beschrijving’, zeg ik.

‘Niks beschrijving’, zegt Thomas die in zijn messengertas graaft. ‘We hebben een schets, weet je nog?’ Hij haalt het papier tevoorschijn en Carmel drukt het knopje in om het plafondlampje aan te doen. Had ze dat nou maar niet gedaan. Meteen heb ik het gevoel dat we worden bekeken, alsof dat licht al onze geheimen blootgeeft. Carmels arm schiet alweer omhoog om het uit te doen, maar ik leg mijn hand op haar schouder.

‘Te laat.’

Thomas houdt de schets bij het raam en vergelijkt het met het in schaduwen gehulde silhouet van de schuur. Als je het mij vraagt, hebben we er weinig aan. Het is een ruwe houtskoolschets, dus alles heeft een iets andere, maar nog steeds zwarte kleur. Hij zat samen met de tip bij de post en is het resultaat van een trance. Iemand heeft zijn visioen op papier gezet terwijl hij het voor zich zag verschijnen. Volgens mij had hij beter zijn ogen kunnen openen en naar het vel kunnen kijken. De schets heeft iets droomachtigs, met wazige randen en een hoop scherpe lijnen. Het lijkt een tekening van een kind van vier. Maar terwijl ik ze vergelijk, beginnen de schuur en de schets meer en meer op elkaar te lijken, alsof het niet echt gaat om de vorm, maar om wat daarachter zit.

Wat een onzin. Hoe vaak heeft mijn vader me niet gezegd dat locaties niet kwaadaardig kunnen zijn? Ik haal mijn athame uit mijn rugzak en stap uit de auto. De plassen staan tot aan

mijn veters en tegen de tijd dat ik bij de kofferbak van de Audi ben, zijn mijn schoenen al helemaal doorweekt. Zowel Carmels als Thomas' auto is uitgerust en voorzien van alle benodigdheden: lichtkogels, dekens en genoeg eerstehulpmaterialen voor zelfs de meest paranoïde hypochonder. Thomas stapt voorzichtig door de modder en komt naast me staan. Carmel opent de kofferbak en we pakken drie zaklampen en een kampeerlantaarn. Met z'n allen lopen we door het donker. Onze voeten worden steeds gevoellozer en we horen onze sokken in onze schoenen soppen. Het is nat en koud. Rond de wortels van de bomen en tegen de zijkanalen van de schuur liggen nog wat eigenwijze sneeuwresten.

Weer sta ik er versteld van hoe onheilspellend de schuur eruitziet. Veel erger zelfs dan Anna's slecht onderhouden victoriaanse huis. Hij lijkt levenloos en ineengedoken, als een spin die wacht tot we dichtbij genoeg zijn. Maar dat slaat nergens op. Dit zijn de kou en de duisternis die spreken. Al zou ik het niet afkeuren als iemand dit bouwsel wil laten kennismaken met benzine en een brandende lucifer.

'Hier.' Ik geef Thomas en Carmel hun verse beschermingsbuideltjes. Thomas stopt het zijne in zijn broekzak. Carmel houdt het hare vast als een rozenkrans. We knippen de zaklampen aan zodra we vlak bij de deur zijn, die krakend heen en weer zwiept in een uitnodigend gebaar. 'Dicht bij elkaar blijven', fluister ik en ze komen meteen links en rechts van me staan.

'Elke keer weer denk ik dat we gek moeten zijn om zoiets te doen', mompelt Carmel. 'Elke keer weer zeg ik tegen mezelf dat ik maar beter in de auto kan blijven wachten.'

'Het is niets voor jou om je afzijdig te houden', fluistert

Thomas, en aan mijn andere zijde voel ik Carmel glimlachen. 'Neem een hotelkamer, zeg', mompel ik en doe een stap naar voren om de deur open te trekken.

Thomas heeft de irritante gewoonte om nogal impulsief binnen te stormen en het licht van de zaklamp alle kanten op te laten schieten met duizend kilometer per uur, alsof hij verwacht een geest op heterdaad te kunnen betrappen of zo. Maar geesten zijn verlegen. Of anders op z'n minst voorzichtig. Ik heb nog nooit van mijn leven een deur opengetrokken om vervolgens meteen al oog in oog te staan met een dooie. Wel kwam ik vaak genoeg ergens binnen en had ik meteen het gevoel dat ik in de gaten gehouden werd. Net als nu.

Het is een rare gewaarwording, dat idee dat iemand achter jou je heel bewust observeert. Als je in de gaten gehouden wordt door de doden is het zelfs nog vreemder, want je weet niet precies waar dat gevoel vandaan komt. Het is er gewoon. Irritant, maar je kunt er niets tegen doen. Net zoals Thomas met z'n flitsende disco-zaklamp.

Ik loop naar het midden van de schuur en zet de kampeerlantaarn neer op grond. Het ruikt hier heel muf, naar stof en oud stro dat over de onverharde vloer verspreid ligt. Als ik me langzaam omdraai en de lichtstraal van mijn zaklamp kalm en voorzichtig mee laat glijden, knispert het stro onder mijn voeten. Carmel en Thomas blijven alert en bevinden zich vlak naast me. Ik weet dat Thomas ook voelt dat we worden bekeken; die gave heeft hij nu eenmaal als heks. Zijn licht stuitert op en neer langs de muren, op zoek naar de hoeken en andere verstopplekken. Hij geeft zich veel te veel bloot. Hij kan het licht beter gebruiken als afleiding en zich richten op het donker. Het geluid dat onze kleren maken